

№ 183

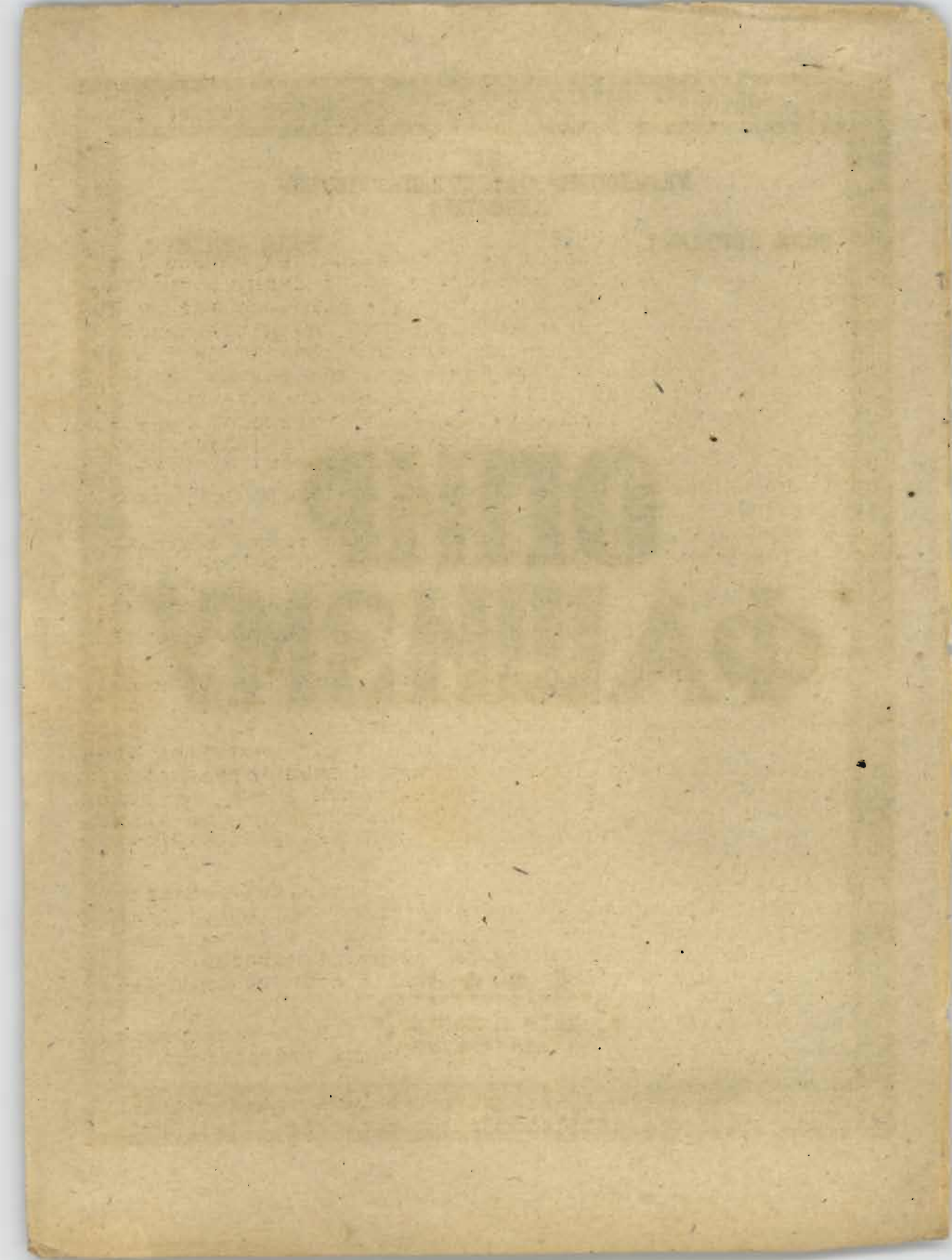
ЗА
УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ
ДЕРЖАВУ!

ВОЛЯ НАРОДАМ!

ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ОПІР ФАШИЗМУ

І 9 4 7
" " " " " " " " " " " "
" " КИЇВ - ЛЬВІВ " "
" " " " " " " " " " " "

О П И Р Ф А Ш И З М У

Всюди - фашистська реакція.

У сьогоднішньому світі ми є свідками незвичайно інтересного явища: довкола проблеми т.зв. фашизму розгортається гаряча боротьба, незалежно від того, що той же фашизм програв війну. Здавалося б чейже, що після такої глибокої і руйнуючої поразки, так мілітарної, як і в меншій мірі політичної, яка зустріла або режими, або були в Європі і цілому світі уосібленням поняття фашизму, після ґрунтовної "тотальної" поразки, увінчаною смертю обсях вождів, творців і представників своїх фашистських режимів - не буде вже хіба місця в людському суспільстві, принаймні на довгий час на подібного роду скомпромітовані явища.

А тимчасом квестія ця ніколи не була такою актуальною і голосною, ще ніколи не вели такої боротьби і не писали стільки і так гарячо про цю проблему, як власне сьогодні. Усюди, у кожному часописі, промові і писанні, на кожній сторінці стрічаємо одну і ту саму "небезпеку" фашизму, "боротьбу з фашистською реакцією" і т.п. Існує, живе даліше а навіть зростає і розп'рається ця небезпека скрізь, в цілому світі - в Україні і Фінляндії, в Польщі і Югославії, Греції і Туреччині, в Китаї і Португалії, не минаючи "Америку", де - як розписується преса - "Комісія для розслідування справ антиамериканської діяльності" при Конгресі США з теж нічим іншим, як тільки типовою реакційною фашистською інституцією, що займається переслідуванням найкращих американських патріотів і демократів.

Ніколи перед тим, навіть в часі найбільших успіхів Муссоліні і Гітлера - як, напр., 1939 р. і довго після того - не писали про цю справу стільки і з таким запалом, як саме сьогодні, після їх смерті і поразки.

Марево фашизму даліше тривожить і стрясав світ своїми опирами.

Не від речі буде отже ближче запізнатися з властивим змістом поняття і проблеми, кругом яких розгортається така загекла боротьба.

Зачнім від розгляду основного питання цілої квестії і запитаймо:

Що це таке властиво фашизм?

Більше як 20 років, тобто аж до вибуху останньої війни на Сході вчили нас, що фашизм це - головна штурмова колісна капіталістичного устрою. Капіталістичний устрій, перегнилий у своїх основах, не може далі вдержатися на шляху нормальних функцій внаслідок внутрішньої слабости і в одночас внаслідок пресової боротьби, що розгорілася. Щоб вдержатися одначе за всяку ціну, капіталізм чіпляється останньої дошки рятунку, якою є для нього на якийсь час фашистська диктатура. Фашизм в такому наświetленні це - останній продукт відмираючого капіталізму. Одначе, ця аргументація не видержала проби життя. До боротьби з фашистською Італією і гітлерівською Німеччиною першими вступили власне класичні держави капіталізму і демократії - Великобританія та Америка. Також першими жертвами фашистського нападу і розбою впали: Чехословаччина, Польща і інші країни теж з устроєм менш або більш капіталістичним. Не вдалося - навіть у найбільш крутий спосіб - підтягнути це під поняття класової боротьби, у якій фашизм мавби бути зрядом буржуазії проти робітників. Жертвою нападу і нищівного терору фашистських держав впали теж і інші народи. До боротьби проти інвазії і утисків фашистських держав виступили теж солідарно всі народи. Боротьба проти інвазії фашистських держав набрала всюди найвиразнішого характеру боротьби за національне визволення, за повернення державної незалежності народів, насильно поневолених на початку війни агресивним і загарбницьким імперіалізмом фашистських держав. Так отже, боротьба проти фашистського блоку, що розгорілася в цій війні, не була боротьбою за такий чи інший економічний устрій, за капіталізм, соціалізм чи комунізм. Це була боротьба за волю народів, за права людської одиниці і права народів, заперечувані ідеологією фашизму і фрустрально потоптані насиллям держав, що на тій ідеології вибували.

Щойно тепер в обличчі незнаних перед тим серед багатьох народів нещастя чужої окупації чи неволі терористичних урядів, людство пізнало правдиву, нічим негаснучу вартість свободи, що її виразником і опорою є держави народів, побудовані на засадах демократичного устрою.

Так отже, в цій війні вирости зовсім виразно два протилежні собі в ідейній площині табори, між якими велася вирішальна боротьба: табір агресії імперіалізму і терору, званий фашистським, і табір свободи народів, званий демократичним.

Однак цей поділ не завжди був повністю виразний. Одні станули до війни потому чи другому боці добровільно. Інші — змушені виключно обставинами, або з вродоби витягнути з перемоги власні користі. Цей спосіб в таборі держав, що воювали проти фашистського олюку, опинилися сили, що з ко- нечності були змушені провадити війну проти загрожуючої їм агресії сусідів, але в глибокій речі не мають і не мали по- зятим нічого спільного зі спільним табором демократії.

Цей неясний ідеологічний поділ затемнився ще більше піс- ля закінчення війни. Побідні прапори свободолобних кличів стараються використати для своїх цілей всі політичні спе- кулянти, навіть ті, що в основі мають совсім іншу мету і ведуть політику суперечну поняттю демократії. Ніла черга політичних обманців на менту або більшу світову мірку на- магаються прикрити свої дійсні цілі під ширмою галасу і вереску про демократію. А з другого боку всіх політичних суперників поборюється радо виклятим п'ятном фашизму.

Вживають отже сьогодні поняття демократії і фашизму і тут і там так широко і щиро, що пересічна людина тратить всяку орієнтацію, що властиво в такій ситуації означають ці поняття.

Тому саме кінечним є усталити властивий зміст понять фашизму і демократії — як ми це вже згадали у вступній частині — щоб могли об'єктивно розрізнити, хто і що нале- жить до табору демократії, а хто до табору фашизму. У цьо- му виданні постараємося вияснити істоту фашизму.

Початки фашистського руху.

Щоб вияснити суть фашизму, треба висвітлити це питан- ня основно.

Фашистський рух народився в Італії, безпосередньо після першої світової війни. Спочатку мав він характер протикомуністичний і протинархістичний, змагав до здер- жання цілості і порядку італійської держави, не мав од- наче відразу виробленої і скристалізованої власної ідео- логії. З бігом часу, після захоплення влади, протягом довгих років керування державою, фашизм виробив собі власну, виразно окреслену ідеологію, що знайшла відпо- відне сперття і потвердження в багаторічній практиці.

Рівночасно з розвитком і перемогою фашистського руху в Італії, виникли також в деяких інших країнах того час- ної Європи менш або більш подібні політичні рухи, що не- залежно від своїх поодиноких назв, найменовувані часто фашистськими рухами за зразком їх італійського прототи- пу. Найчільнішим працівником цього політичного напрямку

поза Італією став гітлерівський рух в Німеччині. Оба ці рухи залишили по собі дуже багато матеріалу, так в площині ідеологічних творів, як і в довгій практиці виконання влади. А це дає нам можливість специзувати зовсім ясно засаду і характер цих рухів.

Основні принципи фашизму.

Тотальна диктатура. Об'єктивну характеристику фашизму можна коротко з'ясувати так: фашизм — це система тоталітарного державного устрою. Опірається він в першу чергу на безоглядній диктатурі одиниці, що керує державою — Дуче, Фірера, вождя і т.п. Він виконує диктаторську владу, спираючись на партію, що за її допомогою дійшов до влади. На практиці в фашистському режимі немає ні конституційних та громадських прав, ні свободи. У всьому обов'язу виключно воля чи химера диктатора та його найближчих довірених. Якщо часом навіть і залишено громадянам які-небудь теоретичні чи хочби і практичні управління, то й в тому випадку вони спираються не на засадничих конституційних правових основах, не мають прикмет тривалости, а залежні від волі диктатора і кожної хвилини можна їх усунути чи змінити. До таких обмежених громадянських управлінь, що стрічаємо їх в деяких тоталітарних системах, належать певні залишки демократичних порядків, як інституції виборів, парламентарного представництва і т.п. Ці рештки з правила дуже мізерні, мають зовсім змінену, zdeформовану, перекручену постать і на практиці стосують їх так, що втрачають вони властиво повністю своє первісне значення і стають в руках диктатора злучним знаряддям для виконання його не обмеженої волі. Усякі вибори і представництва в тоталітарних системах не мають нічого спільного з справжньою народною репрезентативною установою.

Гілксовитє у послідження людської одиниці. Держава у відношенні до громадянина в тоталітарній системі перестає бути правовою організацією, а стає виразником сили і насилля. В офіційній ідеології називають це різними гарними фразами, як „надрядність держави над одиницею“, „надрядність інтересів збірноти“, які репрезентує держава, над егоїстичними інтересами одиниці і т.п.

В дістності означає за всім цим криється позбавлення людської одиниці всіх основних громадянських, а тим самим взагалі людських прав в користь всевладного диктаторського державного апарату. Людина, одиниця зникає

чимраз більше. Ростає натомість значення і інгеренція людини у всіх площинах індивідуального і збірного життя. Людина перетворюється в наймита і невідьника держави, це значить - зменшка людей з державного апарату, що вважають себе єдиними репрезентантами держави.

У такій системі поняття всевладної тоталітарної диктаторської держави розростаються до тої міри, що часто усуває навіть на другий план саме поняття народу, вважаючи його за чинник другорядний, або цілком „перестарілий”. Державі і її силі надавала фашистська держава такого величезного і вирішального значення в людському житті, що усувала цілковито не лише одиницю, але і народню збірноту. Державний апарат в тієї системі перемінився на всевладну тотальну машину, а людина залишилась в ній тільки німою шрубочкою, яку крутять від гори, як хотять.

Всі тоталітарні режими еволюціонували чимраз більше в тому власне напрямі. Це вже справа давно відома, що абсолютна влада, не зазнаючи обмежень, вже з своєї природи змагає до свого поширювання аж до максимальних границь тоталізму.

Ц е н т р а л і с т и ч н а с и с т е м а. Тоталітарну владу називають часто - і зовсім слушно, - поліційною владою. Широкий поліційний контроль і поліційний терор є дуже часто головною опорою тоталітарних режимів. Вимовним прикладом цього може бути гітлерівський режим, і то не лише в окупованих країнах Європи, але і у власному краю. Безоглядний кривавий режим поліційного терору дає диктаторській тоталітарній владі враження її всевладності і могутності. Це отже одне з головних характеристикних прикмет усього тоталізму. Тоталізм, як устроєна форма фашизму - це в першу чергу, поліційний тероризм.

У р я д о в а п р о п а г а н д а. Подібною характеристичною прикметою тоталітарних режимів є роздута, змонополізована, державна пропаганда. У всіх громадян уста закриті поліційним контролем і терором. Натомість урядова пропаганда розпоряджає необмеженими засобами державного апарату. В таких умовах вона виконує не лише функцію мобілізації опінії в користь пануючого режиму, але доповнює успішно поліційний терор і тяжить, як камінь-грози і батіг, над головами позбавлених всяких прав, „згляхшальтованої” людини.

Г л о р и ф і к а ц і я о с о б и д и к т а т о р а. Глорифікування особи Дуче, Фірера, вождя і т.п. з початку організатора і керівника даного політичного руху, а пізніше, після приходу до влади, диктатора,

тратить всяку здорову міру і перетворюється в необмежене прославляння його "великим", "геніальним", надлюдиною, майже Богом. Ця безмежна ідолопоклонча глорифікація особи диктатора - це так дуже характеристична прикмета всіх фашистсько-тоталітарних режимів.

Гі г а н д о м а н і я. Усі тоталізми відзначаються, між іншим, схильністю до гігантоманії. Впливає це, не лише зі сприятливих таким намаганням умовин централістичної господарки, як головно з психологічних побуджень, а саме - з гордості і зарозумілості поодиноких володарів. Ілюструє це нам яскраво вже найдавніша біблійна історія гігантської вавилонської вежі - менше з тим, фантастична вона чи правдива - не менше проте цілком вірна в насвітленні психологічного підложжя такого явища. Бо ж усі абсолютні володарі-диктатори намагаються звичайно, за прикладом давніх єгипетських фараонів, творців пірамід здобувати собі тривалі пам'ятники. Стараються отже записати своє ім'я в історію якимись небувалими чинами. Отже, усуюють великі простори болот, копають нові небувалих розмірів канали, будують великі фабрики і дороги, величаві, "найбільші в світі гігантські репрезентативні будівлі та багато інших подібних найбільших в світі" речей. Хто ж властиво зі сучасних, а ще в більшій мірі з наших попередників хотів би заперечувати, що ці речі і діла добрі, а навіть справді великі. А одначе це все виглядає зовсім інакше, коли зважимо, що ці самі в собі добрі пожиточні діла, роблять диктатори не для добра загалу, але для власних похвал і пири, і роблять це найчастіше методами насильства та невилітної праці підвладних. Так, як тих світлих старовинних тисяч літніх пірамідах чи в пишних замках середньовічних панів, так само і ще тисячу разів більше - в цих гігантських будівлях та інших творах сучасних нам тоталістичних панів і тиранів, кожний камінь і кожний мерер викопаної землі облиті потоками сліз і крові новітніх невилітників, мільйонів недасних жертв, диктаторів-тиранів.

Що з того, ці могутні будівлі, заводи і канали можуть колись придатися і до добрих цілей, та сьогодні виростають вони з неволі, нещастя, насильств, сліз і крові. Що з того, коли за ціну їх величавості і майбутньої пожиточності тирані хотіли б купити собі признання, славу і "забуття" для всіх злочинів. Жодні найбільш гігантські чини не оправдають у ніякій мірі в очах правдиво-культурних людей злочинних методів терору і невилітництва, за допомогою яких їх виконано. Замість захоплюватися гігантськими чинами, що про них звітує світові раз-у-раз пропаганда.

тоталітарних держав, ми завжди запитаємо передусім, якими способами, чия праця вони виконані, скільки тисяч нещасних засланих концентраційних таборів там працювало. Скільки загинуло, скільки розстріляли, заки ті канали, будівлі і заводи в пустелях в болотах чи полярних таїгах на славу тиранам побудували.

Ці самі твори, виконані іншими методами, в умовах свободи, були б нераз дуже корисними та гідними похвал. Виконані однак за допомогою насильства і невільничої праці, за рахунок життя і терпіння сотень тисяч людей, виконані для пиhi і слави диктатора чи для збільшення його непогамованих загарбницьких апетитів, приносять загалом населення не користь і щастя, а ще більший тягар і ярмо. А диктаторам приносять вони не таку побажану для них славу, а вічне прокляття.

М о н о п о д і с т и ч н і п а р т і ї. Ще одною дуже характеристичною прикметою тоталітарних устроїв, про які й теж можна їх без труду відрізнити від інших устроївних типів, є монополія одної урядової партії. Тоталітарні держави допускають діяльність тільки одної партії — знаряддя диктатора. Всі інші партії, політичні угруповання, навіть політичні переконання, взагалі всяка незалежна думка людини найчастіше забороняється і переслідується.

В останньому часі ця наскрізь реакційна тиранічна монопартійна політика, здавляючи в своїх наслідках розвиток людського духа, суперечна природі і самій історії людства, під натиском opinio культурного світу, маскується в деяких країнах вивіскою кількох урядових партій чи такого ж блоку. В дійсності, є це тільки пропагандивний фальш, розрахований на „набирання“ наївних. Диктатура і тоталізм босяться всякої правди і критики, босяться людської свободи, не є в стані видержати її світло, тому криються в тіні темних реакційних сил насильства. Тому там, де приходить до голосу вільний людський дух і світло правди, гниль монопартійної диктатури не дається вдержати.

Д о в о р е т д о с е р е д н ь о в і ч ч я. Всі фашистсько тоталітарні рухи зв'язують дуже радо свою ідеологію з минулою історією середньовіччя, а навіть померклих старовинних часів. Звідтіля черпають вони найчастіше своє натхнення. Бо в тих часах знаходятьлюблені для себе постаті суворох абсолютних володарів, королів, царів, імператорів і вождів, які своїми самовладдями, бошовничістю і блеском могутості imponують повним захвату сьогодняшнім своїм наслідникам і кандидатам на таких же самовладних панів, володарів і тиранів, бабуваючи про цілі різниці сторіччя і людського поступу, що довершилися в тому періоді,

відгрибавчи і глорифікуючи це давно минуле, шукають в цьому власне і передусім оправдання своїх методів абсолютизму, „лождівства“, загарбництва, жорстокої безоглядності, і т.п. Це свідомий поворот назад, зі шляху розвитку людського поступу до часів середньовічного варварства.

М і л і т а р ж э м. Фашистсько-тоталітарний режим намагається досягнути максимальну мілітарну могутність. Для цієї цілі посвячують вони всі можливі засоби. Переводять отже мілітаризацію повноти життя, напружену розбудову воєнної промисловості, мобілізацій всієї опінії для воєнних цілей. В наслідок цього держава перетворюється в один військовий табір. Кінчається це звичайно - скорше чи пізніше - вибухом війни. Раз розбуджені і нищівні інстинкти воєнничої фурії шукають собі виходу та женуть керованих ними до катаклізму - до війни. Впрочім гармат, панцирних возів, амуніції, динаміту і сотень тисяч воєнних спеціалістів для іграшки ніхто не продукує. Безнастання забава у війну кінчається звичайно правдивою війною. Тотальна мобілізація фашистських держав створює постійно небезпеку для інших народів і держав.

І м п е р і я л і з м. Тоталітарні системи у своїй зовнішній політиці відзначаються яскравим загарбницьким імперіялізмом. Вся ідеологія фашизму і всі його найбільш характеристичні прикмети знаходять свій найкрайшій вислів у непогамованому кровожадному і загарбницькому імперіялізмі, тут їх завершення і вихід. Безоглядна диктатура, централістична організація цілого життя, повне підпорядкування одиниці та посвячення її інтересів і життя волі і керівництву тотальних богів, вибушлий мілітаризм та всі інші прикмети тоталітарного устрою доводять нехитро до чимраз більшого розвогнення імперіялістичних апетитів, до застосування сили і насилля, до розбою і агресії також у зовнішніх відносинах. Слушно пригадав недавно міністр закордонних справ США, Бірнс, що гітлерівський похід на підбій світу розпочався від терору і тиранії внутрі власної держави, та звернув увагу, що цього дуже повчального моменту забувати не можна. Бо державна влада, поширена до максимальних границь можливостей за рахунок свободи і прав громадян, призвичаєна до методів терору і безоглядного нехтування життя своїх підвладних, не знаючи в нічому ніяких обмежень, зовсім природно змагає до свого чимраз більшого розширення також назовні.

Р а с и з м. Свій кривавий і агресивний імперіялізм ідеологи і керманічі фашистських держав стараються „оправдувати“ тезєю про імовірну „вищість“ свого народу

чи раси над іншими народами чи расами. В дійсності є це звичайнісінький розбій і насилля сильнішого над слабшим. Узброєний від ніг до голови, вихований в дикому воєнному агресивному-мілітаристичному дусі хижак нападає на слабшого і намагається знищити його або підпорядкувати собі. Це не має нічого спільного з голшеними культурними та ідейними проблемами. Вони служать одиноким для прикриття правдивого змісту. Спеціально виразною і небезпечною у своєму расистському маячинні була ідеологія і практика німецького гітлеризму, що голосила відкрито і проводила повне винищування всіх інших народів і рас. Не всі імперіалістичні хижаки признаються в своїй ідеології до цього так відкрито. Але всі вони мріють про свою "видістість", "покликання", "призначення", "визисляти" і "удасливлувати" інших, що на ділі має означати їхнє панування.

П е р е ч е р к н е н н я м о р а л ь н и х з а с а д. Політика фашистських держав, не признає ніяких зв'язуючих зобов'язань або яких-небудь засад моралі. Політика взагалі знала скрізь і у всіх часах зі своєї - делікатно назвавши - "еластичности", мінливости і переворотів, за що теж здобула численні найбільш соковиті окреслення. Все це однача, що було знане дотщер історії дипломатії, цілковито зблідло в порівнанні з продажними методами підступу, фальшу і найбільш рафінованого макі-ведізму держав фашистського типу. Політика нормальних держав, мимом найбільш "гнучких" методів, мусить все ж таки числитися з опінією загалу, в'яжеться нею і є від неї до певної міри залежна, мусить числитися зі засадами і переконаннями, що їх той загал визнає. Натомість політика фашистських держав, не рахуючись ні з ким і ні з чим, стоєє поруч методів тотального насилля подібні методи тотальної брехні і продажности. Всі зобов'язання, договори, трактати і запевнення вічної приязні, всі голошені ключі і ідеї всі промови і присяги, всі засади, що на них людство могло б будувати свої взаємини і збірне життя, - тратять всяке практичне значення в зустрічі з політикою тотальної брехні і насилля фашистсько-тоталітарних держав, якої тепер ми є свідками.

Такий був би короткий перегляд головних характеристик прикмет устроїв фашистського типу. Перегляд цей дає можливість розрізнити їх навіть у тих випадках, коли вони назовні масковані іншими дописками. Треба тільки в кожному випадку, де повстає сумнів щодо того, де стрічається сліпе зловживання цим іменням, усталити

змість справжній стан. Відповідь буде легка і проста:
Фашизм є там, де є диктатура, де
тоталітарні устрій, пантан над
правами одиниці, державний
централізм, поліцейський терор,
концентраційні табори, де є мо-
носпартійна система і урядове
насильне винищування і звели-
чування пануючого диктатора, де
панує милітаризм і загарбниць-
кий імперіалізм, де немає особис-
тої національної свободи, де
немає свободи сумління, думки, сло-
ва, друку і товариства чи партії,
де немає гравдивих, зовсім віль-
них виборів і парламентарної
влади, де немає людяности, гума-
нізму, - але панує ненависть, те-
рор і розбій.

Оце образ того чорного марева, що жахає тепер людство
своїми опирами. Всі народи і всі люди, що прагнуть жити
в свободі, мирі і справедливості, що бажать забезпечити
себе і ще більше своїх нащатків перед жахливими наслідка-
ми невільництва і лждожерства, - мусять зиступити до рі-
шучої боротьби за увільнення світу раз назавжди від тої
небезпеки, за усунення з поверхні землі всіх систем дик-
татур і тоталізму.

Червоний антифашизм.

Якже виглядає це яскравий у словах і ділах тих, що
сьогодні зчиняють найбільший вереск довкруги небезпеки
фашизму, найбільше цим поняттям зловживають і запламозу-
ють інших, а собі натомість приписують імення антифашис-
тів, але властиво зовсім не виснають, що в дійсності на
їх погляд означає це так часто вживане поняття.

У першій частині ми виснаили поняття фашизму. Нижче
натомість постарасмося усталити позиції і властиве зна-
чення червоного і правдивого антифашизму.

Брехня і фалшування.

Большевицька пропаганда закриває сьогодні своє облич-
чя найчастіше за параваном антифашизму, а фашизмом на-
п'ятовує всіх противників большевизму. Послуговуючись
такими методами, вона дуже часто знаходить цю скричану
небезпеку фашизму не в багажох імперіалістичних тоталі-
тарних потугах, де цього найбільше треба би сподіватися,
але... в Швайцарії, Фінляндії, в Україні, Литві і т. д.
Дивує нас отже відразу, що це за фашизм, яка небезпека

189
криється в маленькій висококультурній, наскрізь демократичній і від найдавніших часів мирній 4-мільйонній Швейцарії. Або у такій самій маленькій культурній Фінляндії. Або хоч би в Україні, що сама гноблена цілими сторіччями всякими імперіялізмами ненавидить їх найбільш ґрунтовно і сама нічого більше не прагне, як свого визволення і свободи, прагне цілком природно, щоб у всьому світі запанувала система вільних національних держав, система свободи, рівності і справедливости, культурний гуманізм і правдиві демократичні взаємини, які і нам, українцям, так само і іншим народам допомогли б в остаточному забезпеченні рівних прав. Нам чейже зі самого огляду на наше дотеперішнє положення і цілий перебіг нашої історії, як теж з огляду на глибоко вкорінені природні прикмети народу, нема і не може бути нічого більш противного, які-небудь диктатури і тоталізм, системи насилля, визиску і імперіялізму, що стільки терпінь і нещасть принесли нашому народові. Тому теж всі змагання українського народу мають найбільше поступовий свободолобний характер:

Фашистсько-тоталітарні, мілітаристично-імперіялістичні системи родяться, знаходять відповідний ґрунт і доходять до влади не серед малих чи теж поневодених народів, але противно, з правил і по закону природи у великих пануючих державах народів, що змагають до поширення своєї могутности і панування. Фашистсько-тоталітарні ідеології та системи, як це ми довели у попередніх міркуваннях є виразом великодержавних імперіялістичних стремлень. Визвольний свободолобний рух українського народу, найбільше поступовий і радикальний у всіх площинах життя, бореться за незалежну українську державу, подібно, як і інші визвольні рухи, що їх большевицька пропаганда охрестила сьогодні іменням фашизму, не мають очевидно, з фашизмом нічого спільного. Так само не можна чіпляти назви фашизму політичним напрямком, противним большевизмові, але щиро демократичним, які домінують у Швейцарії, Фінляндії та інших подібних країнах і які чейже нічого не загрожують, а в своїх внутрішніх відносинах придержуються демократичних порядків. Якщо стрічасмо сьогодні такі закиди, то це очевидно брехня і фалш.

Де шукати справжньої фашистської небезпеки.

Правдива реальна небезпека фашизму, небезпека війни, небезпека тотальної диктатури, тотального терору, мілітаризму, агресивного і кровожадного імперіялізму, як та кож зв'язаних з тим всіх нещасть, існувала і існує деінде. Небезпека ця для деяких народів була довший час у фашистській Італії. В значно більшій мірі існувала

вона для цілої Європи, ба, навіть для цілого світа, в гітлерівській Німеччині. Одначе в найбільшому розмірі була і дось годнішнього дня ще існує фашистська небезпека не деінде, а в большевицькій Росії, що стільки викриказ про свій нібито „антифашизм“.

Для деяких людей в Європі, які не знають практики російського большевизму, а лише його крикливу пропаганду, які ще дотепер оцінюють большевицьку Росію за теорією соціалізму, комунізму чи теж інтернаціоналізму, — повише наше твердження про її фашизм може буде великою несподіванкою, тим більше, що в останній війні Сов. Союз брав таку живу участь в розгромі гітлерівської Німеччини.

Одначе, для українського народу, що пережив досі жорстокості гітлерівського фашизму в його найбільше жахливому „східному“ виданні під час недавньої трьох річної німецької окупації, що пережив теж більше ніж 25-річну окупацію під владю сов'єтів, та і тепер знову після розгрому німців пережив вже під цією владю нових 4 роки, — для українського народу, що перейшов у цей спосіб основну практику тих обох режимів, є ясним, що оба ці режими своєю практикою цілком до себе подібні і оба належать до одного і того ж самого фашистського типу.

Порівняння.

Наше твердження, що московський большевизм своїми підставними характеристичними прикметами відповідає поняттю чистого, класичного майже фашизму, в його найгіршому і найбільш небезпечному виданні, опираємо, як ми вже згадали, на нашій безпосередній багаторічній обсервації його істотної практичної дійсності. Підтверджує це неабито перегляд і порівняння його характеристичних прикмет з вичисленими в першій частині прикметами фашизму.

Московський большевизм, не за теорією комунізму, але в своїй практиці, — це передусім безоглядна тиранічна диктатура доведена до максимальних границь. Це система всевладного і всеохоплюючого тоталізму і державного централізму, небаченого досі ніколи і ніде в такій вибухалій формі. В парі з тим іде, як звичайно у всіх тоталітарних устрях, тотальний терор. Розміри большевицького терору нічим не поступаються перед найбільш кривавими практиками гітлеризму. У практиці большевизму стрічаємо також знані нам вже в інших фашистських устроїв: безоглядне панування диктатора, нічим несобмеженого абсолютного володаря і кривавого тирана, а також культивуване на його приказ і бажання ідопоклонче звеличування і глорифікація його власної особи.

Ніде в світі, в жодній релігії не звеличують і не

140

збожають люди своїх богів стільки, скільки в большевицькому раю його примусові мешканці і zarazом засланці мусять кланятися, звеличувати і голосно обожати кривавого кремлівського жолоха, а себе упідлювати.

Московський большевизм, це даліше, одна велетенська система концентраційних таборів, сибірських заслань, примусової невільничої праці, - багатомільйонних лав політв'язнів, а також екзекуцій смерті. Табори грози, упадку і людського звиродніння, одні славні освенціми і майданеки, фабрики смерті, були не лише в західного тоталітарного варвара, але були і сьогоднішнього дня, а в не меншій кількості, в його немов би рідного, східного братика. Одинокі різниця полягає в тому, що про мільйони недасних жертв тих таборів ніхто не говорить, за виїмком хіба випадку Катина: а тих східних освенцімів, майдаників, вінниць і катинів напевно не менше як в гітлерівській Німеччині. Одначе жодне око не заглядає, що діється в тих таборах смерті і людського терпіння, на Соловєвських островах, в тундрах і полярних снігах, на далеких морозних берегах Печори, Волги, Льодоватого океану. Большевицькі опричники ліпше бережуть своїх страшних таємниць і маскуються краще, як їхні товариші по-різницько-людожерному фаху з-під знаку гітлеризму..

Одначе, для безчисленних мільйонів жертв цього терору немає зовсім різниці хто їх катує і мордує. Є тільки одне глибоке переконання, а zarazом найбільш вірне ствердження, що це є однакові терористичні методи, однакові системи і однакові злочинці-людожери.

Большевицька система - це, даліше, система збірної відповідальності. Культурний світ, що спирається на закони, цю систему відкинув. Тут одначе за думки і вчинки самі, людина не відспідає сама, але також жінка, діти, рідня, свояки, знайомі і близькі особи, часом навіть звичайні сусіди, навіть співмешканці даної місцевости. Бо від усіх громадян вимагається під натиском найстислішої співпраці /активної/ з поліцією, у формі постійного донощитва. Хто у виконванні цього погорджуваного у ділому світі, тут одначе "почесного" обов'язку донощитва отягається, є за мало активним, того вважають за ворога і співвинного, є противником большевизму, а велид за тим, є за кандидата до одної з масових могил чи концентраційних та полярних таборів.

Є це, даліше, система одної урядової монополістичної партії. Всі інші політичні партії, угруповання чи хоч би лише найбільш невинні проєви власної незалежної політичної думки оголошені тут виклятими, скричані як "ворожа"

контрреволюційна діяльність і криваво винищені. Навіть у самій урядуючій монополістичній більшовицькій партії здавлено криваво прояви самостійного думання. Все, що є сліпим виконанням наказів, що не починається і не кінчиться обожанням тирана, засуджене на переслідування і знищення.

Не лише за відмінні політичні переконання, але тех напр., за вживання в науковому словнику іншого слова, не такого, як собі бажає пануюча кліка, карається в нас смертю десятки учених. Кілька редакційних колегій для усталення українсько-російських словників зложених з найсильніших професорів-лінгвістів розстріля в комплекті тільки за те, що вжили в словнику - по тім офіційно оголошено - виразу "двоє відер", замість "два ведра", чи ще кілька подібних. Не догадалися нещасні, що кремлівським заправилам це не подобається і вони видумают з тої причини закид "фашистського" з боку тих же вчених для відірвання української мови від російської. А скільки то вже було змін тих словників мови, підручників історії і ін., за кожним майже разом кривавих, протягом одного більшовицького 25-річчя. Т е р о р, с м е р т ь в о л о д і ю т ь в б о л ь ш е в и ц ь к о м у р е ж и м і, т а к о ж д у м к о ю л ю д и н и і н а у к о ю. Сов'єтська держава зреалізувала чейже соціалізм....., усунула анальфабетизм, - шкіль тепер маємо досить, - не потребуємо турбуватись, як в інших країнах, що забракне нам учених... на місце одної чи другої тисячі розстріляних випрошують чейже "ударним" темпом подвійний наклад нових, з певністю більш слухняних і покірних, до навчені досвідом і належно витресавані, будуть уже вмить відгадувати думки і бажання свого "продуцента" : хлібодавця, будуть його славити і вихваляти скільки лише вдасться як у всіх, знаних нам, випадках фашистських устроїв, так само - а навіть ще більше - в більшовицькому устрою людська одиниця позбавлена повністю основних своїх прав, "згляпшальтована" і знівельована до ролі німої шрубки у величезній державній машині, мертвого будівельного матеріалу у руках нечисленної зменьки упривілейованих майстрів, всевладних керівників державного апарату. Нема мови про жодні вибори, конституцію, представництво і т. п. установи у такому значенні, в якому знають їх решта цивілізованого світу. Є лише певні "ерзаци" і заклики тих установ, дуже голосно говориться про вибори, всіма заособами рекламується "найдемократичні шу в світі" сталінську конституцію, але все те - одна велика тотальна

брехня і тотальний блеф, в дійсності немає жодних тих установ /демократичних/, а лише тотальна терористична диктатура, маскована менш або більш зручно пропагандивним блефом. Вистачало б, напр., приглянутися ближче дотально розібрати хочби тільки самі положення тої „найдемократичнішої“ конституції, щоб документально ствердити весь безмір фальшу більшовицької пропаганди. Це не тільки практика, але сама навіть офіційна конституція, у своїй найтіснішому змісті, антидемократична і забезпечує виразне володіння і панування не за суверенною волею народу, а за керівництвом диктаторської кліки одинокі монополістичної комуністичної партії. На практиці одинокорю ж дійсною конституцією є терор більшовицької поліції, мвд, мвб. В більшовицькій системі перекреслено, отже всі здобутки великої французької революції, декларацію прав людини і громадянина, перекреслено здобутки світлих епох розвою людської цивілізації і культури і завернено життя з шляху поступу на шлях тоталітарного варварства.

Повне уяснення з цього твердження знайдемо, коли приглянемося ближче дальшим характеристичним прикметам, спільним для всіх тоталітарних устроїв /фашистських/, а саме етапуваній уже гігантоманії, назадницькому повороту до ідеології середньовіччя, монополістичній урядовій пропаганді, імперіалізму, расизмові, і т. д.

Сов'єтська гігантоманія, теж загально відома, а самими більшовиками аж до пересадки розрекламована, що нам не потрібно буде тут зовсім доказувати у них цієї тоталітарної недуги. Пригадаймо тільки це раз психологічні імпульси, що лежать в основі цього явища, властивого всім тоталізмам, а саме не добро і частя загалу громадян, але безмежна пиша і мегаломанія диктаторів, що хотять себе в цей спосіб „увіковічити“, з другого ж боку – безприкладний визиск і найчастіше безпосередня невідьницька праця, примієнвана при будові всіх тих колосів і гігантів. Глядача неознаного з властивим станом речей, що приглядається всім тим гігантам здалека, з такої майже позиції, як ми сьогодні приглядаємось пірамідам фараонів, їх розміри можуть часом осліпити. На це й числить більшовицька пропаганда. Ми одначе знаємо з власних страшних переживань, що всі ці величаві будівлі і канали, ті нові залізничні шляхи, копальні і міста, що повстають як гриби аж до рубежів Льодового океану, збудовані на безприкладному в цій дотеперішній історії світу невідьництві і визиску, на крові і зовсім дослівно – на людських кістках. Будують ці гіганти мільйони робітників, прикованих яким і офіційним

примусом до праці в умовах ніде інде невиданих і просто неймовірно важких. Інші це більші гіганти у величезній і заповідній державі концентраційних таборів мвд будують мільйони політичних в'язнів, засуджених на тортури і загибелю. Деякі успіхи централістичної тоталітарної господарки, що з'являються між іншим теж в певних великих потягнених тої гігантоманії, безперечно існують. Мали теж чейже і мають всі тиранії, тоталізми і абсолютизми успіхи, і то дуже часто зовсім не менші від сов'єтських. Мав також успіхи і німецький гітлеризм і італійський фашизм, мали їх і інші держави, так в теперішніх часах, як і в минулому, правлені абсолютистично і централістично. Це справа зовсім ясна і природна, що планова велика господарка має свої незаперечні добрі сторінки. Може хтось має інші погляди відносно цієї матерії. Ми одначе признаємо це відверто і ми готові завжди витягнути з цього факту відповідні позитивні висновки.

Большевицька пропаганда вперто твердить, що сов'єтська Росія виросла під їх правлінням протягом 25 років до великої світової потуги. Так, це правда. Правда ця тільки підтверджує нашу основну аргументацію про подібність тоталітарних режимів. Во так само правдсь є, що гітлерівський режим довів у подвійно короткому часі розбиту, поділену, зубожілу і розбросну післяверсальську Німеччину до ще вищої точки могутности, так, що після шести років свого панування сягав вже по пануванню над світом. Виникав би з того хіба тільки такий висновок, що методами воєнної мобілізації, примусу, терору і т.п. можна в дійсності видобути з часом більше потуги і зусиль і не одну трудну річ перевести в діло. Цього чейже ніхто не заперечить. Інша справа, одначе, коли ці речі міряти не хвилими зовнішнім успіхом, але міркою слушности, справедливости, згідности з обов'язуючими засадами, чи теж - з другого боку, міркою їх історичної вартости. В цьому навітленні запаморочуючі успіхи гітлеризму цілком не видержали проби і не принесли німецькому народові часті чи кращого буття. Так само теж скінчатсь успіхи московського большевизму.

Чи ж мали б, скажімо для цих навіть успіхів гітлеризму, фашизму і большевизму в площині великої централістичної державної господарки виректись наших ідеалів свободи; ми мали б для цього виректись цього найдорожчого скарбу, який лише існує в людському житті? Без якого немає і не може бути людяности, хіба тільки нужденна звірача незальницька вегетація? Чи ж то було б правдою, що для упорядкування господарського життя конечно виректись людської

свободи і завести державний тоталізм.

Ні, і сто разів ні! - Отже, ніколи й не думаймо за ніяку ціну виректися скарбів свободи, ані не віримо і ніколи не повіримо брехливій пропаганді, що намагається вмовити конечність диктатури і тоталізму непевними виглядами планової господарки. Віримо і визнаємо, що всі господарські справи нашого світу можна упорядкувати зовсім добре, для добра і щастя всього людства, без якої-небудь тоталітарної диктатури. Віримо теж, що вже може і в недовгому часі це наступити, і не шляхом перемоги тоталізму, але власне шляхом його упадку.

Вернімося одначе до основ нашого логічного звена розумовання і аргументації, що його черговою ланкою є висунене нами твердження про назадницький зворот більше-вищійої ідеології, до ідеології середньовічного варварства.

Цей закид з певністю більше, як який-небудь інший може видатися на перший погляд дивний для всіх тих, що не пережили і не знають тих основних ідеологічних перемін, що їх пройшла сов'єтська Росія за останні десять років. А переміни ці були дуже ґрунтовні. Завдяки приміненню безоглядних методів, якнайдалі посуненої централістичної господарки і так само безглядного скрайного тоталізму завдяки посталенні цілого життя на основі воєнної мобілізації, сов'єтській Росії вдалося цими безоглядними нелюдськими методами зі 170 мільйонів своїх громадян в тому числі передусім з України, максимальній кількості праці і коштів, за які вироста вона протягом того часу до ранги першорядної світової потуги. Одначе, рівночасно зі застосуванням цих фашистівсько-тоталітарних методів в цілості державного життя, відбувалися рівнобіжні, силою природних прав есоціології, зв'язані з ними нерозривні процеси ідеологічних перемін. Червоний інтернаціоналістичний початковий большевицький месіяннізм закрашувався чимраз більше елементами звичайного націоналізму і імперіалізму, в більшому одначе, як нормально, понятті і натузі, зовсім подібно зрештою, як в інших типах фашистських устроїв. Діяли в цьому процесі на різноморідні сили і закони збірної психології, так в загальному, і зв'язані спеціально з природою і історією російського народу. Одначе діяло тут теж не менше свідоме наслідування засад і методів фашистівського руху.

Большевицьким диктаторам зганяли сон з повік сукцеси їх фашистських суперників. Отже, прагнули в неодному, як це ми бачили зовсім виразно, наслідувати їх методи і використовувати ці сили, на яких ті будували свою

могутність. У висліді можна було завважити чимраз більше взаїмне наслідування і фактичне зближення внутрішніх охочостей цих конкуруючих зі собою тоталізмів.

Одним з найбільш маркантних проявів цього процесу був виразний і радикальний зворот в національних взаєминах і в науці історіографії.

Коли на першому етапі большевизму докорінно осуджено ціле минуле царської Росії, осуджене і нап'ятовано так внутрішню-реакційну, як і зовнішню імперіялістичну політику царів, то тепер, в парі зі зростом сили нової большевицької Росії, радикально завернено і в площині історіографії до зовсім протилежної скрайності. Повернено саме до традиціоналізму, до вибілювання і обожування цілої минулої російської історії. Забуто нагло про реакційність і імперіялізм царів, про загарбницьку політику і про утиски та гноблення інших народів, забуто про все, про що до тепер самі вчили, як про непорушну святість марксистської науки, і завернули до того всього, що було до того часу викляте клеймом фашизму і реакції.

Зовсім так само, як німецькі гитлерівці і італійські фашисти шукали для себе натхнення, ідеалів і зв'язків в минулих добах середньовічного чи теж старинного германізму, імператорів, вождів і римських легіонів, так большевики зі свого боку пішли по той чудовий і чарівний лік до тих самих джерел. Отже, відгребано і втягнуто між "поступових" божків великого імперіяліста і гнобителя інших народів, царя Петра I, генералів цариці Катерини II, та цілий ряд історичних і напівісторичних постатей, позолочено їх і затагнуто в чергу героїв, мало що не святих. Перевершено в цьому наглому патріотично-націоналістичному і імперіялістичному звороті та запалі цілу давню царську історіософію. Останніми часами відгребано теж постать царя Івана Грізного, навіть новіша царська історіографія соромилась ідеалізувати постать цього середі звичного мажоранського божевільного варвара голосного в цьому світі зі свого обскуратизму і темноти, зі своїх божевільних вигадок і жорстокости. Сьогодні одначе большевицька історіографія, кіно, преса і література ставлять і попід небеса виносять його постать, як зразок найкращого володаря, будівничого і творця російської імперії, що хотів перетворити Москву в "третій Рим". Його божевільні імперіялістичні плани і апетити так дуже подобалися сьогоднішнім червоним кремлівським тиранам, що для них вони оправдують і вибілюють всі його жорстокости і злочини, промовчують його божевілля та втягають до пошани своїх "святих". Останнім часом читаємо

в пресі, що навіть на закордонних екранах мають небаром
появитися фільми сов'єтської продукції про Івана Грізно-
го. Так оце російські генерали і царі перескочили нагло
з табору реакціонерів, імперіялістів і фашистів у почет
патронів „поступу“ і сов'єтської демократії. Що одначе
є зовсім певним, то саме те, що вони скільки сторіч
після своєї смерті залишилися такими реакціонерами, во-
рогами свободи і людського поступу, яким були і за сво-
го життя. Залишається отже зробити з того ясний висно-
вок, що це не вони, а їхні найновіші почитателі довер-
шили того крутого скоку з шумних вершин соціалізму, ко-
мунізму і інтернаціоналізму в неприкриту фашистсько-
імперіялістичну дійсність. Виявилось, що та сама тоталі-
тарна стежечка веде до тих самих наслідків.

Писав про це надзвичайно цілю, майже пророчо, ще
перед сорок кількома роками російський вольнодумець і
революціонер - Бакунін. Вже тоді він передбачував, що,
якщо Ленін зі своєю групою дійшов колись до влади, то
оставби новим червоним царем, ще більш абсолютним і
деспотичним ніж тогочасні царі. Централістичні погля-
ди, що їх висказував Ленін на сторінках російського
емігрантського часопису „Іскра“ в Лондоні, також пози-
ції, що їх займала тогочасна група Леніна в різних спра-
вах, а передусім в квестів самостійницьких змагань Укра-
їни, Польщі, Фінляндії і інших поневолених народів Ро-
сією, вказували вже тоді цілком виразно - як це слушно
підкреслив Бакунін - що большевицька група знаходиться
на шляху, який неухильно мушить довести до таких ре-
зультатів. Бо можна влада, силою природних тенденцій
розвитку, змагає до поширювання своїх концепцій, а коли
не знаходить на тому шляху достаточо сильних обмежень,
коли вона є вже в своїх заложеннях централістичною і
абсолютистичною, то мушить з часом перемінитися в деспо-
тичну тиранію.

На цьому, одначе не кінець. Цих спільних моментів між
ідеологією і практикою червоного большевицького тоталі-
зму і такою самою ідеологією і практикою чорного фашист-
ського тоталізму є багато більше і вони чимраз чисельні-
ші.

Одним з моментів схожості большевизму і фашизму є,
дальше, однакові у всіх тоталітарно-фашистських режи-
мах незвичайно сильні мілітаристичні тенденції. В сов'
єтській державі мілітаристичні тенденції прибрали та-
кі велетенські розміри, що стан цей надав домінуючого
характеру цілості господарського життя, виховання моло-
ді і інших ділянок. Звісні чотирирічки сов'єтської

промисловости це теж ніщо інше, як тільки програма розбудови воєнної промисловости. Цілий державний апарат працює гарячково над дальшою милітаризацією життя. Всі сили, які тільки вдалося змобілізувати кинено до того гігантського змагу зброїнь і воєнної підготовки. Життя і добробут, свободу і щастя громадян посвячено в жертву ненавистному молохові імперіалістичного милітаризму. Московські диктатори мріють про те, щоб стати першою милітарною потугою світу, подібно як мріяв про це недавно бог німецького фашизму - Гітлер. А завершенням всіх цих прикмет большевицького устрою є теж - подібно, як і в Гітлеризмі та італійському фашизмі - загарбницький імперіалізм.

Імперіалізм большевицької Росії набагато разів сильніший від імперіалізму давньої царської Росії. Большевицька Росія, ідучи слідами своїх царських попередників, зброєю інвазією і насиллям підкорила насамперед Україну, Білорусь і Кавказ, пізніше - прибалтійські країни і Фінляндію, а тепер ідучи на тому ж історичному шляху, вирушила на підбій Польщі і Балканів. А в мріях - і не тільки в мріях - але в планах і приготуваннях є черговий етап боротьби за панування над світом. Непогамована жадоба панування над світом, прибрана в пропагандивні ризи різних ідей, як панславизм, соціалізм і комунізм є власне головною прикметою російського большевизму. Червоний російський імперіалізм - це найбільш яскравий і небезпечний імперіалізм наших часів, з яким міг рівнатися, щодо своїх апетитів і натуги, тільки хіба імперіалізм гітлерівської Німеччини.

Ідеологія російського большевизму теж не позбавлена сильних моментів расистської дурійки. Зловживаючи в зовнішній пропаганді незвичайно сильно кличем рівности всіх народів, рас і всіх людей, большевики трактують ці засади виключно, як пропагандивні гасла. В політиці, внутрішній своїй імперії советський уряд примінює діаметрально протилежні засади. Від певного часу офіційні урядові чинники і преса, як також ціла внутрішня пропаганда, зірвали виразно з засадою національно-расової рівности і розвинули сильну кампанію за вивидення російського народу, як народу "першого" серед інших, "найбільше заслуженого", "керівного" і т.п. Натомість всі інші народи повинні слухати свого "старшого керівного брата". Він чейже покликаний керувати, а всі інші слухати і виконувати. На простій, зрозумілій мові це "керування" рівнозначне - завжди і всюди - з пануванням. Казочкою про російський народ, нібито спеціально "вибраний і покликаний" - панувати над іншими народами, що потребують його

опіки і керівництва, більшовики проявляють ту саму дурію /фашистську/, яку ми - в іншому виданні - бачили нещодавно в гітлерівській Німеччині.

До ряду спільних прикмет, що поєднують більшовицький устрій з іншими фашистськими устроями, належить також інституція монополістичної урядової пропаганди. В більшовицькій системі пропаганда це правдива змора і тягар громадян. До її розпорядимости віддано державний монополі і великі, необмежені матеріальні засоби. Стягнуто з п'ядесталу людської святині духа всі сили мистецтва і літератури та запряжено їх разом з пресою, кіном, радіо на услуги пропаганди. Навіть релігійну організацію, довгий час гноблену і переслідувану, відновлено, обсаджено провідні становища довіреними членами партії та поліції, та впряжено до воза урядової пропаганди. На зовнішньому фронті пропаганда - це перша офензивна зброя, що промочує шлях російському імперіялізмові. На внутрішньому фронті вона доповнює поліційний терор і виконує функцію нагая, що безнастанно батожить загаль громадян та змушує до непосильної праці, понад всякі норми і людські сили, щоб приготувати більше засобів, необхідних червоним тиранам на здійснення їх божевільних плянів про завойовання світу.

Подібно також в додержуванні чи ломленні умов, зобов'язань та приречень сов'єтські дипломати і політики перевершили на цілу голову своїх фашистських співтоваришів. Сов'єтська політика не признає взагалі ніяких моральних засад і цинічно їх висміває як пересуд. Сов'єтська політика це мистецтво брехні і обману, перфідії і вирафінованого макіявелізму. Сов'єтські політики і дипломати гордістю вважають за свій найбільш революційний винахід штуку вигодошувати цинічно високо загально людські ключі, оперувати найбільш знесленими ідеалами, що були до цього часу мрією і святістю людства з тою тільки метою, щоб використати їх для всіх імперіялістичних цілей, з холодним перфідним вирахуванням. Немає такої святості ні такого вислову в людській мові, яких вони не почитали б, зловживаючи ними, як знаряддям пропаганди, не турбуючись зовсім при тому реалізацією цих високих засад. Найбільш внесла пропаганда йде в них у парі зі щоденною, найбільш нелюдською, жорстокою практикою. Якщо йдеться про міжнародні взаємини, договори чи союзи, то справа маєсья також не інакше. Вимовним доказом цього можуть бути піврічні, довготривалі пертрактації з Англією і іншими західними великодержавами 1939 р. в питанні союзу проти Гітлера, а після цього - зовсім несподівано негайний союз з цим же Гітлером.

Всі противники більшовизму у фразеології більшовицької пропаганди - це під сучасну пору, фашистські гітлерівці, хочби мали за собою навіть довгі роки боротьби проти фашизму, довгі роки в'язниць і концентраційних таборів, хочби в своїх переконаннях були найбільш чесними і щирими демократами. Більшовики самотні тільки розуміється, в їхньому розумінні - мають право і монополію на "антифашизм" незалежно від того, що це вони власне заключили з Гітлером умови про дружбу, та улаштували спільні прийняття, спільні знімки, висилали йому величезні кількості пшениці, бензину і заліза, зторпедували у найбільш критичній хвилині створення антигітлерівського блоку і допомогли посередньо Гітлерови своєю перфідною політикою, а безпосередньо/своїм союзом/ пшеницею і бензином - викликати війну та заллати кров'ю половину Європи. Вони допомогли Гітлерови викликати війну і підкорити половину Європи, а він допоміг їм поневолити Литву, Латвію, Естонію, опанувати Західну Україну, Бессарабію, південно-східну Фінляндію. Отже все в порядку... їм все дозволене, їм все можна, - навіть заприятелюватися і співпрацювати з самим чортом чи Гітлером, - все одно, щоб тільки їх імперіалістичні інтереси на цьому виграли. А де це суперечить всім моральним засадам, що це не чесно і підло, що за це мільйони людей мусять платити своїм терпінням і кров'ю, що це й є ті фашистсько-тоталітарні напасті, осуджені в цілому світі, - що це все їх обходить. Здається, тільки в тій цілі розбудували апарат своєї пропаганди, яка має вибілити чорне, закрити біле, одне викрутити, друге перекрутити, людей чесних та благородних перемалювати на фашистів, а наторочних тоталістів, недавніх союзників і помічників Гітлера... зробити "антифашистами".

----- 0 -----

ЧОРНИЙ, БРОНЗОВИЙ І ЧЕРВОНИЙ ФАШИЗМ.

Перегляд головних характеристикних прикмет російського більшовизму, що намагається відіграти у світовій opinio роллю принципіального антифашистського руху, викazuje не лише велику схожість, але просто тотожність більшовицького режиму з типовими фашистськими режимами.

125

Є це та сама тоталітарно-імперіалістична система, тільки ще більш яскрава.

Італійський фашизм, німецький гітлеризм і російський більшовизм - це однотипні тоталітарні рухи і системи, що виникли і розвинулися після першої світової війни в різних європейських країнах. У них однакова соціологія і природа, так дуже схожа одна на одну, що більшовизм можна сміло назвати російським фашизмом чи, ще краще, російським гітлеризмом, а гітлеризм можна так само добре назвати німецьким більшовизмом.

Існують безперечно між ними теж деякі різниці. Мав свої властивості італійський фашизм, мав їх і німецький гітлеризм, мав їх також і російський більшовизм. Середовище даного народу серед якого зродився і виріс його модерний тоталітарний імперіалістичний рух, надав йому не одну особливу прикмету.

Всесвітній засяг сучасного російського імперіалізму, якого виразником і реалізатором є більшовизм, відрізняється, напр., в багато чому від італійського фашизму, що був виразником імперіалізму молодій ще і відносно малій італійській державі. Існують також деякі інші різниці, головню також, в обсягу теоретичної ідеологічної доктрини.

Російський більшовизм прийняв, як виріш своїх незвичайно сильних імперіалістичних тенденцій, широку інтернаціоналістичну доктрину. Це дало йому якнайширший всесвітній засяг і уможливило примінити спеціальну тактику і пропаганду, яка всі якнайвиразніші імперіалістичні стремління і здобутки прислонює сповидним інтернаціоналізмом. Тим саме він більш небезпечний в крузі своїх тоталітарно-фашистських компаніонів, яких доктрини, багато вужчі і більш одверті, не дають їм такого широкого засягу, як теж такої гнучкої тактики.

Тим більше сьогодні після упадку чорного італійського фашизму і бронзового німецького гітлеризму, треба звернути пильну увагу на те, що залишився ще один член цієї "достойної" сімейки - червоний фашизм, чи інакше, московський більшовизм, останній найгрізніший ворог людської свободи, який скривав своє правдиве обличчя

за пансрамом інтернаціоналізму, а свій тоталізм - за фальшивим "демократизмом".

До боротьби з тим опиром червоного фашизму, якого небезпека набагато більша як це багатьом людям в Європі і поза Європою видається, повинно виступати солідарне ціле культурне людство. Героїчна боротьба, що її проводить від довгого ряду років український народ проти большевицького імперіялізму і тиранії за скинення його ярма і виборення своєї державної незалежності, повинна стати пересторогою і прикладом для тих народів, що де не знають большевизму з власної безпосередньої обсервації.

Як довго на велетенських просторах середньо-східної Європи і Азії буде панувати система імперіялізму і тиранії, так довго буде вона джерелом смертельної небезпеки для інших народів. Про це переконалися в цій війні Литва, Латвія, Естонія, Фінляндія, Польща, Румунія, Болгарія, Угорщина і частинно інші народи. Переконаються про це тепер Туреччина, Іран і Китай. Переконаються вкоротці теж і інші народи, і цілий світ.

Тільки ліквідація большевизму і розбиття тої велетенської тюрми народів на окремі складові національні частини, побудовані на засадах самостійності народів, на засадах волі, рівності і справедливості, може зліквідувати тривале джерело тієї небезпеки.

УРАЛЬСКОГО ЦСР

Секретно

№

Е. С. Д. Н.

УРАЛЬСКОГО ЦСР